

Obisk

Otroci so se za obisk prav posebej pripravili. Ko so z vzgojiteljicami šli po nakup v bližnji trgovski center, so zraven stvari, ki so jih potrebovali za svoje gospodinjstvo v domu, kupili tudi nekaj priboljškov za pse in čokolado za Majo. Prav tako so izbrali lično darilo, ki so ga pri delavnicah izdelali sami, da bi imela njihova gostiteljica spomin na njihov obisk.

Pravočasno so si rezervirali domski avtomobil, ki služi za prevoz uporabnikov doma, in prvi četrtek po novoletnih počitnicah so vsi nestrpni posedli vanj in se odpeljali proti mestu.

Brez težav so našli pravo hišo, pozvonili na zvonec z Majinim primkom in že zaslišali Lorin in Lemmyjev lajež. Vrata so se odprla in še preden je gostiteljici uspelo, da jih je pozdravila, so zagledali črno-beli Lorin gobec, slišali njen rep, ki je od radostnega mahanja tolkel ob vrata in steno, potem se je prikazal še Lemmy, ki je od navdušenja skakal po vsakem, ki je vstopil, in za obema se je primajal še Kan. Čeprav ne sliši več, pa vseeno še dovolj dobro voha in vidi; ko je ugotovil, da sta Lori in Lemmy stekla v predsobo, si je kar mislil, da je nekdo pozvonil, in počasi je prišel za njima. Kljub temu da obiskovalcev ni poznal, jih je prijazno sprejel, kot vedno prijazno sprejme in se razveseli vsakogar.

Ko jim je uspelo skozi ozko predsobo priti do dnevne sobe, so mladostniki posedli okoli jedilne mize in na kavč, kamor se je zrinil tudi Kan, kot da bi vedel, da je obisk

namenjen prav njemu. Prostor, ki sploh ni tako tesen, je bil v trenutku majhen, poln mladostnega smeha in veselega pogovora. Matej je Maji predal darilca zanjo in kužke, in Maja se jih je iskreno razveselila. Tudi Kan, Lori in Lemmy so se zelo razveselili priboljškov, ki so jih dobili. Seveda niso takoj pojedli vseh – Maja jim je iz vrečke dala vsakemu enega, druge pa je spravila za kasneje.

Pogovor je stekel, bilo je obilo vprašanj, pripovedovanj, mnogo smeha in dobre volje. Otroci so najbolj občudovali fotografije Kana, ki se potaplja. Posnete so bile neko poletje, ko Maja še ni imela Lori, na morju, kjer se je Kan sam naučil potopiti se pod vodno gladino in z dna pobrati kamen. To je bilo zanj veliko veselje in komaj je čakal, da mu

Maja vrže naslednji kamen. Seveda med vsemi kamni, ki so ležali na dnu, nikoli ni našel tistega, ki mu ga je vrgla, vedno je zagrabil največjega in z njim prišel na površje. To je tako navdušilo vse prisotne, da so nagovorili znanca, ki je imel fotoapar

za podvodno snemanje, da je Kana počakal pod vodo in ga fotografiral.

Kan se že dolgo ne potaplja več, njegove zadnje tace niso več dovolj močne, da bi ga pognale pod gladino, vendar tri fotografije njegovih potapljaških podvigo vrasijo steno v dnevni sobi in navdušujejo tiste, ki jih prvič vidijo.

Čas je prehitro tekkel in mladostniki so se morali posloviti, da ne bi zamudili večerje v domu.

Za slovo so pobožali vse tri pasje prijatelje, še posebej Kana, ki ga najbrž dolgo več ne bodo videli, se zahvalili Maji za povabilo in odšli, polni lepih vtisov in radostnih spominov na prijetno preživet popoldan.